

A nyolcadik napon

A kávézó előtt egy nő,
mintha várna valakit.
Kezében papírpohár,
minden kortyhoz egy.

Látom rajta,
csak a megszokás,
a mozdulat,
ahogy ízleli,
talán nem is szereti.

A lényeg a földön végzi,
még csak nem is a csatornában.

Nekem ez nem volt szokásom.
Egy hete, de múlt időben beszélek,
mint szakítás után,
mikor még ki sem húlt az ágya.

Evés után a legrosszabb.
Mintha kivennék a szádból az utolsó,
legjobb falatot,
és gúnyos vigyorral elhajítanák.

Meg a pia.
Azóta nem iszom.
Nehogy sóvárogjon
a sör, a jéger,
hol van a társuk,
hol marad ilyen soká.

Megállok a kávézó előtt, szétnézek,
mint aki rosszban sántikál.
Szemezek vele, csábít,
szinte megbabonáz.
Felvegyem?
Egészen kicsi,
csak az íze kedvéért.

Nem teszem.
Ha egy hete, legyen
egy hónap, egy év, egy élet.

Többé nem gyújtok rá.

Hesteg hangulat

A süllyedő hajón ordítani
már felesleges.
Ülj ki a szélére, hagyd,
hogy lábad a vízbe lógjon,
lóbáld, énekelj.

Harsogd túl a mögötted jajveszékelőket,
mosolyogj rájuk,
mondd, hogy nem baj,
lehetett volna rosszabb is.

A tűzhalál, vagy rákbetegség,
elevenen ha megnyúznak.

De ez *csak* fulladás.

Mondd nekik, egy pillanat,
táguló tüdő, pattanó erek,
egyetlen nagy levegő,
kettészakadt képkocka.

Nincs idő, hogy leforogjon
az a bizonyos film.
Nem értek rá tetteket megbánni,
hogy úgy hazudtatok,
ahogy most a fedélzetre
ömlik a tenger.

Itt nem kísért anyátok utolsó szava,
ha eszetekbe is jut, a jeges víz
majd elhessegeti,
szétfolyik minden gondolat.

Mondd nekik, üljenek melléd,
hozzanak bort, koccintsatok utoljára,
átkozzátok az Istent,
vagy épp fohászkodjatok,
de ordítani felesleges.

■ **Pege Ibolya** (Budapest, 1987): keramikusként végzett. Négy éve slammel. Verseit több folyóirat közölte (*Műút*, *Rost*, *Új bekezdés*). A József Attila Kör tagja.

